

Az égiek háborúja a Földön ölt valóságot...

FEVERED

STAR

izzó csillag

„Az elejétől fogva lebilincselő.”

– R. F. Kuang, bestsellerszerző

fine selection

NEW YORK TIMES *BESTSELLERSZERZŐ*

REBECCA ROANHORSE

REBECCA ROANHORSE

FEVERED

STAR

izzó csillag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

CUECOLA VÁROSA

A VARJÚ I. ESZTENDEJÉBEN

„Tettem bár tengernyi jót és rosszat, nincs, ki ítélkezhetne fellettem, csupán az istenek. Ám ők is csak ezt kérik: volt hozzá merszed?”

• AZ ÁLOMJÁRÓK ÚTMUTATÁSA •
(Seuq, Lándzsásnő)

BEKÖSZÖNTÖTT AZ ÚJ ESZTENDŐ téli napfordulója utáni első reggel, de a nap még nem kelt fel. Lezárult egy korszak, és noha látható jele nem volt, Balam pontosan tudta.

Jócskán hajnalhasadás előtt indult. Magához vett egy kakaóbabbal megtömött erszényt, egy agyagtálcát és egy tükröt. A derékszijához obszidiántört erősített. Gyalogszerrel kelt útra. Máskor mindig kísérekkel hagyta el az otthonát. Egy szolgáló arra kellett, hogy hazahordja a vásárolt portékát, egy pedig arra, hogy vigyázzon rá. Nem mintha Balam sok mindentől tartott volna. Aznap azonban egyedül hagyta el a házát.

Végiglépdelt a Cuecolát keresztülszelő széles, néptelen utcán. Elhaladt a szunnyadó piac előtt, majd át a városkapun. Ezúttal Kuhanon túlra vezetett az útja. Maga mögött hagyta a földművesek lakta település szalmatető, ovális kunyhóit és a börtönt, ahol arra a teek nőre rátalált. A falut övező dzsungel felé vette az irányt.

Ragacos, nyirkos levegő ült a vidékre az éjszakán át tartó esőzés után. A csipkés szélű, hatalmas levelekről vízcseppek gördültek alá. Balam szandálja belesüppedt a puha talajba. Hosszú, fehér, mellkasnál megkötött köpenyt viselt, fejére az öltözékéhez illő fehér kendőt tekert. Fülében, orrában, csuklóján és bokáján jádeköves ékszerek csillogtak. Az arca felső felét kék festék borította.

Egy kis templomba tartott. Azok egyikébe, amik elhagyatottan álltak a Hokaiai Egyezmény óta, amikor betiltották a jaguáristen imádatát. Az egykor nagy becsben tartott, színesre festett, pompázatos kőépület az enyészeté lett. A széles lépcsőfokait repedések szótták át, a falait szinte teljesen belepte a buja dzsungelnövényzet. Balam nesztelenül lépett be a templomba, nehogy bármit is megzavarjon.

A központi udvaron álló oltár felé tartott. Nem volt istenfélő, legalábbis abban az értelemben nem, amit a legtöbben értenek ezalatt, de tisztelte az erőt, és ezen a helyen egykor hatalmas erő lakozott. Mindkét kezét a hideg kőre nyomta, lehajtotta a fejét. Elmormolt egy imát, ami azon a helyen már három évszázada nem hangzott el. Majd az erszénnyel a kezében leült a lépcsőre, és várt.

Nem telt el sok idő, és a tolvaj is felbukkant.

Nem vette észre az árnyékban mozdulatlanul ülő Balamot. A jaguárlord kíváncsian figyelte, ahogy a fiatal férfi az udvart teljes hosszában végigjárva szemügyre veszi az omladozó domborműveket, a hanyatló pompát. Egyszerű fehér gyolcsruhát viselt, a vállán szövött zsák lógott. Gombaformára nyírt, fekete haja dacolt a kor divatjával, ám ez mit sem csorbított a megnyerő ábrázatán, amit a pimaszul csillogó tekintete csak még izgalmasabbá tett. Balam figyelmét is ez keltette fel elsőként, majd miután kiderült, hogy a tolvaj be tud jutni a királyi könyvtárba, tudta, hogy ő lesz az embere.

– Üdv! – szólalt meg Balam, és felállt, hogy felfedje magát.

A tolvaj összerendezte.

– Hét pokol! – szitkozódott villámokat szóró szemmel. – Miféle alak képes ilyen helyen megbújni?

Balam a maga szokott módján somolygott, zárt ajkak mögé rejtve a ragadozó fogsort.

– Ez a hely egykor az őseim imahelye volt.

– Elég kísérteties! Nem értem, miért nem a városban találkoztunk. Ihattunk volna egyet valahol.

Balam finoman felvonta az egyik szemöldökét.

– Nem akartam, hogy bárki is tudjon a találkozásunkról. Ugye, te sem szóltad el magad senki előtt?

– Dehogya! – vágta rá a férfi. – Én tartottam a szavam. És lord uram?

Balam maga mellé intette a tolvajt az oltárhoz. Amikor látta, hogy az tétovázik, megrázta a kakaóbabbal teli erszényt. Ezzel már eloszlatta a kételyeket, a férfi szapora léptekkel megindult felfelé a lépcsőn.

– Könnyű volt bejutni a könyvtár titkos termébe? – érdeklődött Balam.

– Néhány napos tervezés és pár hízelt megjegyzés az éjjeliőrnek, ennyi kellett hozzá csupán. Nem hinném, hogy valaha bárkinek is az fordult volna meg a fejében, hogy oda betörjön!

A tolvaj arckifejezése elárulta, hogy eszelősnek tartja Balamot.

A lord rá sem hederített.

– Mutasd!

– Még sosem loptam könyvet. – A férfi előhúzott a zsákból egy vas-kos kötetet, és az oltárra tette. – Mostanság ilyenekre van igény talán? Lord uramnak bizonyára több barátja is akad, akinek jól jönne egy gyors kezű, nesztelen léptű segítő.

Balam átszellemülten bontotta ki a rongyból a könyvet.

Kihajtotta a kéreglapjait, és megpillantotta a képnyelven íródott, fonetikus szimbólumokat. Felismerte az archaikus nyelvet, amit már olyan hosszú ideje tanulmányozott. A szeme elé tárult a régóta áhított tudás.

– Érti? – kíváncsiskodott a tolvaj.

– Természetesen – válaszolt Balam, oda sem figyelve rá.

Teljesen belemerült az olvasásba, lázasán bújt a könyv első oldalát.

*Kezdedben Az Álomjárók útmutatása. Egy dolgot jól jegyezz meg!
Ha istenhúst fogyasztasz és szellemmágiát használsz, megeshet, hogy*

megtébolyulsz, és a rideg sírban nyugvó nővéreim sorsára jutsz. Ám ha nem félsz, páratlan erő birtokába jutsz.

– Miről szól?

– Hm?

– A könyv. Miről szól?

Balam figyelme visszazökkent a jelenbe. Behajtott a lapokat, becsukta a könyvet, majd kényszeredett pillantást vetett a tolvajra.

– Akarsz varázsló lenni?

– Én? – A férfiből nevetés tört ki, nekidőlt az oltárnak. – Ugyan mi hasznát venném?

– Régen a tolvajok értettek az árnyvarázsláshoz. A vérükben volt.

– Ez csak babona – jelentette ki a tolvaj, és a földre köpött. – A kétbalkezesek mendemondája, a sok félkegyelmű meg el is hiszi. Kös, de én maradok a józan ész híve.

Megérintette a nyakában lógó kis, aranyozott napmedált.

Harag lobbant Balam tekintetében az ódon kőpadlón éktelenkedő köpet láttán. Végighúzta a nyelvét a fogsorán, mintha le akarná törölni róla a kikívánkozó szavakat, és helyettük inkább csak ennyit mondott:

– És ha azt mondanám neked, hogy még a Nap Pap is az ősi istenek mágiájának köszönheti az erejét?

– Arra azt felelném, hogy magának is elment az esze, méltóságos lordom. – A tolvaj cinikusan meghajolt. – De nem tartozik rám, mi végett kellett magának ez a könyv. Az én istenem az, amit a kezében tart.

A kakaó. Balam intett a fejével, mire a tolvaj átadta neki a zsákot. A lord visszacsúsztatta bele a könyvet, majd leengedte a lábához. A tolvaj cserébe megkapta a kakaóbabbal teli erszényt. Mohón felcsillant a szeme, amikor kinyitotta. Balam figyelte, amint magában számol. Láta az ábrázatán, hogy már a jövőn ábrándozik: új ékszerek, a legjobb italok, a legszebb nők.

Ekkor Balam kihúzta a törét a hüvelyből.

– Lenne itt még valami, amire szükségem van tőled.

– Mondja, mi lenne az! – vágta rá a férfi, fel sem pillantva a frissen szerzett vagonáról.

Balam előrelépett, és szenvtelenül hasba döfte a tolvajt. Rántott egyet a fegyveren, érezte, hogy a tör csontot ér. A tolvaj felhördült, az erszény kihullott a kezéből. A kakaóbabok szanaszét szóródtak a kőpadlón, legurultak az oltár lépcsőin. A férfi erőtlenül verte az öklét Balam mellkasához, de a lord rá se hederített. Felemelte, az oltárra fektette, majd hátralépett, és végignézte, ahogy a tekintetéből kialszik az általa is csodált vakmerőség fénye.

Aztán nekilátott. Először friss vért fogott fel az agyagtálcájába. Miután elegendőnek találta a mennyiséget, belenyúlt az edénybe, és függőleges csíkokat húzott az arca alsó felére. A tenyerét, a talpát is bekenete. Ezután a földre helyezte a tükröt, és arra is csorgatott vért. Kántálni kezdte az árnyhívó szavakat, mire mintha a tükörből verődött volna vissza, egy kör jelent meg előtte. Majd megnyílt rajta az átjáró. Fagyosan recsegett-ropogott a bugyborgó sötétség pereme. Balam remélte, hogy annak rendje és módja szerint végzi a műveletet, és a tolvaj vére megkönnyíti számára az átkelést az árnyvilágba. Ha netán mégsem, abban bízott, hogy az ősei legalább a jaguároltáron felajánlott emberáldozat miatt jól fogadják az utazását. A vállára vette a zsákot, elsuttogta az úti célját, és belépett a sötétségbe...

...majd onnan ki, a saját lakrészébe. Levegő után kapkodva dobta le magáról a zsákot, majd roskadt a földre. Vékony jégréteg borította a bőrt, a lehelete fehéren gomolygott. A közelében álló ágyról lehúzott egy takarót, és beleburkolózott. Vacogva kuporgott a padlón, amíg végre kezdett felmelegedni.

Amint visszanyerte az erejét, átment a szomszédos helyiségbe, ahol már gőzfürdő várta. Lemosta magáról a vért és az árnyat, majd az északi divatot követő egyszerű szabású nadrágba bújt. Szolgálóért kiáltott, az pedig egyből ott termett.

– Senki nem jöhet be! – rendelte el, miközben az előtte álló asztalra különféle tárgyakat rakott ki: egy abalone kagylót, egy kopálgyantatömböt és egy faládikát. Az új szerzeményét is melléjük helyezte. – Nagyon fontos. Megértted?

– Igenis, lord uram.

– Senki nem zavarhat – folytatta Balam. – Sem a lordok, sem az anyám, és kiváltképpen nem az a nyavalyás kuzinom.

Balam kuzinját egykor Tiniznek hívták, ám amióta Obregiből visszatért, a kitüntető Powageh nevet használta. Egy ideje folyton láthatást kért tőle. Csakhogy Balamot nem érdekelte, miről óhajt diskurálni vele a kuzinja, és éppen milyen ügyben akar közbenjárni Saaya fia érdekében. Úgy látta, hogy Powageh megalkudott, és ez hajlott korának és érzélgősségének volt köszönhető. Mindig is betegesen szerette Saayát, és úgy tűnt, az iránta érzett egykori ragaszkodását most az aszszony fiára vetíti ki. Persze az még érthető, hogy kissé elfogult, gondolta Balam. A kuzinját azonban minden miatt lelkifurdalás gyötöri. Azt hajtogatta, hogy a fiú nem ilyen sorsot érdemel, és már ő maga is elbizonytalanodott, vajon jó döntést hoztak-e.

Balam a legutóbbi találkozásukkor is türelmesen végighallgatta a kuzinját, ám egy idő után nem bírta türtőztetni magát.

– Elfeledded, miért vagyunk itt? Világokat dúlunk fel, átrendezzük az égiek útját. Háromszáz, mi több, ezer esztendeje mélyben szunnyadó erőket manipulálunk. Saaya minden eshetőség ellenére is képes volt világra hozni egy istent, akit te most az érzélgősségeddel akarsz felbőszíteni?

– Csak azért neveltük fel, hogy életét adja a tervünkért.

– Az emberiség javát szolgáló isteni célért!

– De meg sem kérdeztük tőle, hogy akarja-e.

Balam felhorkant.

– Istenné tettük, kuzinom. Nem egy ifjú leány ő, aki azon tűnődik, hogy melyik ruha illik jobban a szeme színéhez. Fegyver volt a fiú, mégpedig igen hathatós fegyver. – Aki mostanra már lemészárolta a Figyelőket, eltérítette a napot Tova városa felett, és új korszakot nyitott.

Igen, Serapio elvégezte a feladatát. Eljött az ideje annak, hogy Balam is ekként cselekedjen.

Kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdte.

Belátást nyersz az emberek álmaiba, de másoké, a szőrös, pikkelyes, tollas teremtményeké rejtve marad előtted. Ők nem ugyanazt a világot álmodják, mint mi.

– Rendben – mormogta.

Amúgy sem állt szándékában madarakat és egyéb állatokat manipulálni.

Elfogyaszthatod az istenhúst, de még hatásosabb, ha teafőzetet készítesz belőle. Egy csészényi tea egy fél napon át az álomvilágban tart. Kimerülve fogsz visszatérni onnan. A legjobb, ha csak akkor jársz az álmokban, amikor a fizikai valódat egy másik Lándzsásnő őrzi.

Ó, igen! A Lándzsásnők, akik ezt a tiltott varázslást úzték, mindig párban közlekedtek. Nos, ez most nem volt lehetséges. Balam tovább olvasott.

Azt tanácsolom, először csak ismerd meg az áldozat elméjét. Amint úgy érzed, hogy sikerrel jártál, gondolatokat és kívánságokat is elültethetsz benne. Újra és újra visszatérhetsz hozzájuk, hogy lásd, hol tartanak. Te magad nem tudsz ölni egy álomban, de az áldozatodat ráveheted arra, hogy magában vagy másokban kárt tegyen. De légy óvatos! Kényes művelet az elme manipulálása. Nehogy hibázz!

Balam egész álló nap, éjszakába nyúlóan olvasott. Nem evett, nem aludt. A szolgálói az utasítását követve nem zavarták. A képzeletet felülmúló erő birtoklásának ígérete mellett megannyi figyelmeztetés is szólt a halálról és a tébolyulásról. Balam gyanította, hogy magának a szerzőnek is kellőképpen elmehetett az esze, mire rászánta magát az írásra. De ez a szöveg volt az egyetlen forrás, ami az Álomjárók praktikáját őrizte, hiszen tudvalevően egyetlen Álomjáró sem élte túl a Hokaiai Egyezmény utáni tisztogatást.

Balam lesz az első Álomjáró ebben a korban. Készen állt rá.

Meggyújtotta a kopálgyantát, és addig legyezte, amíg az biztosan lángolt. Szent füst töltötte meg a szobát. A lord magára öltötte a díszruháját. Hasonló volt ahhoz, amiben a templomba ment, de ezúttal ritka, fehér jaguárbőrből készült köpenyt terített magára, a nyakába, fülébe, orrába pedig fehér kagylóból készült ékszereket tett. Eloltotta a lámpásokat. Félhomályba borult a szoba, csak a magas ablakokon beszűrődő holdfény világított be gyéren.

Balam kivette az istenhúst a faládikából, amit korábban az asztalra helyezett. Evett belőle egy körömnagyságú darabot, majd letelepedett a párnákra. Nem kellett sokáig várnia. Megnyílt előtte az álomvilág. Elámult, mennyire csodálatosnak és rémisztőnek is tűnt egyszerre.

Majd megkezdte a vadászatot.

2. FEJEZET

TOVA VÁROSA (VÁRJÚTANYA)
A VÁRJÚ I. ESZTENDEJÉBEN

„Még a szeretet legapróbb tetteiben is ott rejlik a csoda.”

• OBREGI VIRÁGKÖNYV •

AZ ODO SEDOH ÁLMODOTT. ÁLMÁBAN SOKADALOM VOLT. Fekete szárnyú gyilkosként szelte az eget egy hatalmas tenger felett. Csőre és karma vérszomjas pusztításra termett. Rettenetes rajként körözött egy bűn áztatta város égboltján.

Ezrek ajkáról fakadó ezernyi ima hangja lett. A bosszú prófécijája. A napot elnyelő, feltámadó árny.

Varjúból vérengző.

Serapio üvöltött és üvöltött, aztán...

Kezek ébresztgették gyengéden, mire ő önkéntelenül is felnyitotta a szemét. De mindent árny borított, mint tizenkét esztendő kora óta mindig. Varjúság csapta meg az orrát. Tollak karcolták a hátát. Egy hang az Odo Sedohot szólongatta aggodalmasan.

Életben vagyok!

Aztán zuhant és zuhant... vissza az álmaiba.

Az álom emlékké hatalmasodott, az emlék formát öltött.

Serapio emlékezett rá, hogy a fekete nap alatt kimondta a valódi nevét, és millió darabra hullott tőle.

Emlékezett rá, hogy fergetegként küzdött a lándzsák, török ellen.

Emlékezett rá, hogy a kezét vér borította, a füle halálsikolytól csengett. És az önmaga okozta káosz közepén örömmérzés járta át.

Majd arra is emlékezett, hogy a terve füstbe ment. Ellensége, a Nap Pap, kinek elpusztítása volt a legfőbb célja, nem tartózkodott ott. Valaki más helyettesítette. Egy maszkos, papi miseruhába bújt félkegyelmű. Csakhogy belőle hiányzott az isteni esszencia. Az Odo Sedoh leszámolt a csalárrdal. Sötét haragjában még törjeinek suhogását sem hallotta, miközben sorra nyisszantotta le a fejeket a nyakakról.

Aztán a varjúisten tovatűnt, és Serapiót cserben hagyta a teste.

Ahogy az elrendeltetett.

Ahogy az megterveztetett.

Egy körülményt azonban még a teremtoi sem láttak előre. Az anyja sem érezte meg, a mesterei sem számítottak rá. Serapio barátokra lelt a kis varjakban. Szerette és védelte őket. És ezt a szeretetet és mérhetetlen ragaszkodást a halálának pillanatában viszonzták felé. Feláldozták magukat, hogy ő életben maradhasson. A déli varázslóknak tudniuk kellett volna, milyen erővel bír az önfeláldozásra képes szeretet, amivel annak idején az anyja is átadta őt az istenének. De talán nem gondolták, hogy a varjak, ezek a parányi teremtmények is képesek ilyen mértékű szeretetre, és hogy ezt egy sötét tettekre készülő ember is kiérdemelheti.

3. FEJEZET

TOVA VÁROSA (VÁRJÚTANYA)
A VÁRJÚ I. ESZTENDEJÉBEN

„Ne higgy a régmúlt isteneiben! A szándékaik kifürkészhetetlenek, a hatalmuk szeszélyes. Magadra hagynak, amikor a legkevésbé számítasz rá.”

• TANÁCSOK A BOLDOG ÉLETHEZ •

— **I**DD MEG!
Valaki megemelte Serapio fejét, a folyadék az ajkához ért.

Kusza emlékek törtek fel benne. Újra tizenkét esztendősen látta magát. Édes és hús volt a folyadék a kezében tartott bögrében. Az anyja mosolyogva tukmálta bele a mérget. Majd az asszony arca eltorzult, és üres tekintetű halálfej jelent meg a helyén. Serapio hallotta az anyja hangját, és azt is, ahogy a lába a padlón csattan, mielőtt szárnyra kel.

Páni félelem szorította a mellkasát, köhögött, levegő után kapkodott. Úrrá lett rajta a menekülés elemi ösztöne, elejét akarta venni annak, amiről tudta, hogy mindjárt bekövetkezik.

Szétvetette a karját, üvöltés szakadt fel a torkán.

Az erőteljes csapást egy meglepett férfihang követte. Serapio homályosan kivette, hogy ez nem az anyja hangja, de ismét feltört benne az elemi ösztön, és egyedül arra tudott gondolni, hogy életben kell

maradnia. Meglódult, nekirontott az idegennek, ám az sebtében reagált. Serapio érezte, hogy erős karok fogják át és terítik le.

A többéves testedzésnek köszönhetően nem vágódott hanyatt. Az ellenfele nagyobb és nehezebb is volt nála, de Serapio pontosan ezt használta ki. Elfordította a vállát, és a férfi nyakának vágta az alkarját. Messzebb tolta magától így, de mielőtt mozdulni tudott volna, hatalmas ütés érte az állkapcsát.

– Elég! – hallatszott a nyers, erőteljes kiáltás.

Az ütés erejétől oldalra rándult Serapio feje, ám a lendületet kihasználva négykézlábra tudott gördülni. Lüktető arccal, szédülve guggolt fel. Leszegte az állát, a két öklét védekezőn maga fölé emelte, és fülelt, merre mozdul az ellenfele.

De semmi nem történt. A férfi meg sem moccant, csak odakiáltott Serapiónak:

– Nem akarok harcolni veled! Nem vagyok az ellenséged!

– Mindenki az ellenségem! – zúgta Serapio.

– Én nem! – erősködött az idegen fújtatva. – Én nem vagyok az.

– Még te is az vagy!

Serapio ezúttal sem tévovázott, azonnal támadásba lendült. Csak-hogy fegyver nélkül volt, és a varjak látását sem vehette igénybe. A vakság túl nagy hátrányt jelentett számára ezen az ismeretlen helyen. De nem hagyhatta, hogy a férfi újra fölénybe kerüljön. Serapio az ujjbegyeihez szólította az árnyat. *Pusztítsd el!* – mondta ki magában. *Nyeld el!*

De az árny nem jelent meg. Helyette éles fájdalom hasított az oldalába. Felszisszent, és a kint a testével ösztönösen körbefonva összegörnyedt.

– Mi az? – szólalt meg ismét az aggódó hang. – A sebed? Mi a...

A léptek Serapio felé közeledtek.

– Ne gyere ide!

Serapio kinyújtotta a karját, hogy távol tartsa az idegent.

Megzavarta a fájdalom, de próbálta magához parancsolni a sötétséget.

Semmi.

Kezdett elhatalmasodni rajta a félelem. Átjárta a tehetetlenség, amelyet az elmúlt évtizedben egyszer sem érzett.

Mélyebbre ásott, kétségbeesetten kutatott a benne lakozó isten után. Elő akarta húzni az árnyat, ami gyerekkora óta mindig ott volt neki.

De... semmit nem talált odabent.

Kongott legbelül. Már csak hűlt helyét találta az egykor féltve őrzött kincsének.

Újra azt érezte, hogy gyerek. Hogy egyedül van, és retteg. Várja, hogy a világ értelmet nyerjen, hogy istenné váljon, ahogy azt az anyja ígérte. Nem mehet vissza arra a helyre. Kicsi és gyenge. Azoknak a gondviselésére van bízva, akik azt állítják, hogy szeretik, ám a cselekedeteik mégis önző szándékokról árulkodnak. Azt érezte, hogy szükség van valamire, amivel kitöltheti ezt az űrt. Kellott valami, amibe kapaszkodhat, amiről tudja, hogy igazi.

– Xiala – suttogta Serapio.

Igen, emlékezett rá. A nő kitörölhetetlenül helyet kapott az elméjében. A hosszú, göndör, óceánillatú haja, a pimasz, nyers kacaja, az érintésétől hullámzó testének puhasága. Serapio ezekbe az emlékekbe kapaszkodott bele. Hagyta, hogy Xiala kösse össze a valósággal, ő legyen számára a jelzőfény, ami biztonságosabb partok felé vezet.

És a varjak. A varjakra is emlékezett.

Serapio a nyakában viselt bőrbugyorhoz nyúlt. Kifogyott belőle a csillagpor. Borzongató félelem mart a szívébe, de azt mégsem hitte, hogy az istenéhez hasonlóan a varjai is magára hagyják. A legrégebbi barátai voltak ők, igaz társai. Kitérta hát az elméjét, és a varjakat szólította. Felrobbant körülötte a világ.

Varjak. Varjak voltak mindenütt. Száz és száz, megannyi formájú, méretű és színű madár. Ők nem hagyták el.

Serapio még a Kormos Varjú klán óriásvarjainak jelenlétét is észlelte.

– Benundah?

Itt vagyok, Napnyelő. Serapio a könnyeivel küszködött, amikor felismerte a hangot a fejében.

– Benundah, mi történt? Hol vagyok?

Szerette volna megkérdezni az óriásvarjútól, miért nem érzi az istene jelenlétét, de nem volt hozzá mersze. Félt a választól.

Biztonságban vagy. Élsz. Okoa elhozott a varjútanyára. Ez a mi szent otthonunk. A költőhelyünk, távol az emberektől.

– De egy férfival harcoltam.

Serapio továbbra is érezte, hogy az idegen a közelében van. Zihálva vár, és figyel.

Ő Okoa. A Kormos Varjú klán harcosa, olyan varjúfiú, mint te. Megbízhatasz benne.

Serapio elfordította az arcát, és fülelte a léptek sokatmondó zaját, az öltözet susogását.

– Okoa?

– Honnan tudod, ki vagyok?

Serapio arra figyelt, ahonnan a hang érkezett.

– Te tudod, miért maradtam életben?

– Kivel beszéltél?

Serapio a fejét csóválta. Nem volt rendjén ez így. Sem a hely, sem ez az ember. Sem önmaga.

– Hogyan életben vagyok? – fakadt ki.

Bárcsak értette volna, mi történik!

Benundah válaszolt: *A kicsi varjak is képesek mágiára. A varázslásukkal mentettek meg téged. De nagy árat fizettek érte.*

A kicsik? Serapio úgy érezte, hogy meghasad a szíve a bánattól.

– Nem fogadhatom el tőlük. Vegyék vissza az életüket! Mondd meg nekik, hogy vegyék vissza!

Már túl késő, Napnyelő. Önként áldozták fel magukat. Ne bánts meg őket a visszautasításoddal!

Perzselő szégyen öntötte el Serapiót. Lehajtotta a fejét.

– Sosem bánthanám meg őket, de nem fogadhatom el az ajándékukat. Én... nem érdemlem meg.

Akár így érzed, akár nem, az most nem számít. Szerettek téged, és egyedül ez a fontos.

– Kivel beszélgetsz? – ismételte meg a férfi, akit Benundah Okoának nevezett.

Serapio ingerülten felcsattant.

– Miért vagyok itt?

– Idehozatalak a Napszikláról. Először azt hittem, hogy már nem élsz, de... Benundah tudta. Ő határozott úgy, hogy a varjútanyára hoz. Az ő nevét említetted az imént. Vele beszélgettél? Te képes vagy... – Serapio kihallotta a kételyt Okoa hangjából. – Benundahal beszélgettél?

– Mit akarsz tőlem?

– Csak... segíteni. Jót akarok neked.

– Benundah szerint megbízhatok benned.

– Nem vagyok az ellenséged.

– Akkor miért támadtál rám?

– Nem tettem olyat – felelte Okoa megbántott hangon. Nem értette, miről van szó. – Én csak vízzel kínáltalak.

Serapio próbálta felidézni magában, ki ütött elsőként, de olyan gyorsan történt minden, hogy azt sem tudta, álom volt-e vagy valóság. Derengett neki, hogy az anyjáról álmodott, és felidéződött benne a páni félelem, hogy harcolnia kell, máskülönben védtelen marad. Minden más zavaros volt.

Lehet, hogy Okoa nem is támadt rá. Bár ez még nem jelentette azt, hogy megbízhat benne.

Serapio felállt, élesen füttyentett. Érezte, hogy hívására a varjak felrepülnek, és szárnycsapkodások közepette odaszállnak hozzá.

– Egyikőtökre lesz szükségem – suttogta Serapio, mire az egyik varjú a vállára ült.

Azelőtt kizárólag a csillagpor hatása alatt tudta használni a varjak látását, így nem volt biztos benne, hogy anélkül is működik-e. Ám a kis varjak ajándéka sajátos bizalmat ébresztett benne. Tudta, hogy számíthat a barátaira, és legyen bármilyen erő a birtokában, ők mindig ott lesznek neki.

Lehunyt a szemét, mire a varjúszem kinyílt, és Serapio látott.

Egy kör alakú helyiségben tartózkodtak, ami inkább romosnak, mintsem lakhatónak tűnt. A szoba oldalán akkora repedés tátongott, hogy Serapio kilátott rajta a messzi, hófedte hegyekre. Az időjárás már jócskán kikezdte az omladozó, vörösesbarna falat. A mállott, sötét kőben narancssárga és fehér színű sávok futottak végig. Serapio lába alatt kavics és finom homok borította a talajt. Legalább még egy szint volt felettük, de a felfelé vezető falépcső használhatatlannak látszott. A sápadt téli fény gyéren világította be a helyiséget, ami egyszerre érződött nyomasztóan nyitottnak és zártnak.

– Hol vagyunk? – kérdezte Serapio.

– Tova városától nyugatra, a hegyekben. Errefelé már több mint száz esztendeje nem járt ember. – Okoa a közeli falhoz lépett, fekete kesztyűs kezével végigsimított a kövön. Tetőtől talpig fekete ruhát viselt, rajta vastagon bélelt pánccélinget. – Valaki itt élt egykor. És a varjak gondviselésének szentelte az életét.

– Akkor ez egy monostor – ismerte fel Serapio. – Az Obregi-hegységben is akadnak ilyen magányosan álló épületek. Az Obregi-hívek lakják őket. Ez a ház is a varjúisten tiszteletére épülhetett.

– Ezt is Benundah mesélte?

Okoa hangja ismét kételkedően csengett.

– Nem volt szükség rá. Ismerem ezeket a helyeket.

Serapio elhessegette elméjéből az Obregiről szóló gondolatokat. Ha elidőzött rajtuk, sötét emlékekké nőttek. Félt, hogy újra azon a magányos helyen találja magát, ahol egykor annyi rossz dolog érte. Obregihez pusztán az elhagyatottság és az egyedüllét érzése fűzte. És az anyja halála. Meg az apja elhidegült viselkedése.

Már messze van az a vidék, emlékeztette magát Serapio. Régebben mindig azzal csitította el ezeket a gondolatokat magában, hogy helyettük inkább a rendeltetésére, a kitűzött feladatára összpontosított. De most hiába próbálkozott, nem ment. Hát nem teljesítette be a végzetét? Nem hajtotta végre a küldetését a Napszikla véráztatta talaján? Mert ha igen, kivé lett? És újra előtört benne a kérdés: *Hogyan élek életben vagyok?*

– Hogy van a sebed?

Okoa Serapio oldalára mutatott.

Serapio majdnem megfélekezett róla, annyira hozzá volt szokva a fájdalomhoz. Odanyúlt, és meghökkent, amikor azt érezte, hogy ragcsos, nedves lett tőle a keze.

– Vérszik.

A seb újra lüktetni kezdett, ahogy ráterelődtött a figyelme. Összeszorította a fogát, a vállán ülő kis varjú együttérzően káromgott.

– Hadd segítsek!

Serapio hátrébb lépett.

Okoa feltartotta a kezét.

– Esküszöm, nem bántalak! Ha meg akartalak volna ölni, már lett volna rá alkalmam. Engedd, hogy segítsek! Kérlek, Odo Sedoh!

Odo Sedoh. Hát még mindig ő az Odo Sedoh? Hazugságnak tűnt.

– Serapio a nevem.

Okoa elengedte a kijelentést a füle mellett, feltartott kézzel elindult. Serapio nem állította meg a nála alacsonyabb, de szélesebb vállú varjúfiút. Okoa óvatosan a vállára helyezte Serapio karját, és segített neki átlépni a talajba vajt tűzrakó hely felett.

– Tüzet akartam rakni, mielőtt felébredsz – magyarázta Okoa, miközben leültette Serapiót. – Hogy vizet melegítsek, és megtisztítsam a sebedet.

Serapio észrevette a kiterített fekete rongycsíkokat, amiket Okoa vélhetően az alsóingéből tépkedett. A varjúfiú nekilátott a tűzgyújtásnak. Fellobbant a parázs a rakáson, majd addig rakta, amíg kitaratóan lógott a tűz.

– Készítettem borogatást – folytatta Okoa. – Vadsalátából, zsályából. Szerencsére ebben az évszakban is találtam belőlük valamennyit. A harci iskolában tanultunk sebesültellátást, de nem igazán érték hozzá. Sosem lesz belőlem jó gyógyító. – Serapióra pillantott. – Hogy van az arcod?

Serapio zavartan az arcához nyúlt.

– Nem szoktam sebesültet megütni – folytatta Okoa –, de azt hittem, meg fogsz ölni. Nem gondoltam volna, hogy ekkora erő lakozik benned.

Ennél a kijelentésénél elmosolyodott.

Serapio arca még mindig sajgott Okoa korábbi ütésétől, de nem törődött vele.

– Semmiség – közölte Okoával. – Mennyit aludtam?

– Talán egy napot vagy kettőt. De nem aludtál nyugodtan. Zaklattott álmaid lehetnek.

Okoa hangját elnyomta a tűz ropogása, gondterhelt arccal összpontosított a teendőjére.

– Azt hiszem... – Elhallgatott, látszott rajta, hogy küzd magában. Végül ismét megszólalt. – A konvergencia óta a nap nem tért nyugovóra és kelt fel annak rendje-módja szerint. Fogalmam sincs, mit jelent ez.

Okoa hangjából kihallatszott a vádaskodás, ami kedvére volt Serapiónak. Ő tudta, mit jelent.

– A varjúisten próbára teszi a napot – jelentette ki határozottan.

Abban a pillanatban rájött, miért nincs vele az istene. Ám ettől még mit sem enyhült a nyugtalansága. Akárhányszor érezte a hiányát, összeszorult a mellkasa. De legalább már tudta az okát, még ha nem is értette igazán.

Okoa a felmelegített gyógynövényes borogatással Serapio felé lépett. Jelezte, hogy segíteni akar, mire Serapio szó nélkül hagyta, hogy hozzáérjen.

– Emlékszel arra, ami a Napsziklán történt? – faggatta Okoa Serapiót, miközben az oldalára helyezte a rongyot.

– Igen.

Ami nem volt teljesen igaz. Serapio próbálta megfejteni, melyik emléke mögött húzódik álom és melyik alapul a valóságon, de még mindig akadtak olyan részek a Napsziklán zajlott események kapcsán, amikről az volt az érzése, hogy csak távolról figyelte őket.

– Még soha nem láttam ilyen öldöklést – ismerte be Okoa.

– Pedig harcos vagy. Még nem gyilkoltál?

– Tanultam harcászatot.

– Csak *tanultad*.

– Kormos Varjú vagyok. Öldökléssel vagyunk megpecsételve. – Okoa lehajtotta a gallért a bélelt páncélingén, hogy egy pillanatra felfedje a nyakán kirajzolódó haahan jelet. – De azt nem kérheted számon tőlem, hogy én már békeidőben születtem. Az őseinknek köszönhetjük, hogy ma nyugalom van. Láttam már vérontást, de... – Megrázta a fejét. – De ilyet még nem.

Volt valami Okoa hangjában, valami, amitől Serapio ezt kérdezte tőle:

– Félsz tőlem?

– Hogy félek-e? – Okoa visszaült a sarkára, és Serapio arcát fűrkészte. – Nem. De óvatos vagyok az olyan emberrel, aki szenvtelenül képes pusztítani.

– Én nem pusztán egy ember vagyok! – vágta rá Serapio.

Érezte, hogy a benne kongó üresség hazugnak csúfolja, de próbálta elhessegetni.

– A holttestek egy része hamuvá porladt, a kivégzett papokat pedig alakzatokba rendezted. Miért tetted? Varázslat volt talán? Isteni mágia?

– A varjúisten árnya mindent felemészt.

Serapio ennyit szólt csupán, mert az igazi választ ő maga sem tudta. Nem emlékezett rá, hogy alakzatba rendezte a holttesteket. Ökölbe szorította a kezét. Hiányzott belőle a régi erő, aminek birtoklása egyszerre volt felszabadító és rémisztő.

Okoa visszaült a tűz túlsó oldalára, de látszott rajta, hogy még faggatná Serapiót.

Serapio sóhajtott.

– Tudom, hogy válaszokat keresel, Kormos Varjú Okoa. De az istenek útjai kifürkészhetetlenek.

Még számomra is.

– És még csodálok, hogy aggódom.

Némán ültek a tűz mellett, ki-ki a maga aggodalmába merülve. Majd Serapio megszólalt:

– Tudod, hogyan szereztem ezt?

Megérintette az oldalán a sebet.

– Azt hiszem, megszúrtak. De nem tudom pontosan. Nem hiszem, hogy Tör tette. Korábban már nekem is meggyűlt a bajom ve-
lünk, de az én sebem elgennyesedett, és egy órán belül végzett volna ve-
lem. A tiéd nem ilyen. A szemed körüli mély vágások is begyógyultak.

Serapio már el is feledte, hogy a szemén felvágta a varrást. Tétován
az arcához emelte a kezét, érezte, hogy a pillája az ujjbegyét simogat-
ja. Furcsa volt, hogy annyi év után is természetesnek tűnik. A vállán
ülő varjú károgott egyet, és akkor Serapio számára világos lett min-
den. A kis varjaknak köszönhetette a szemén lévő seb és a többi sérülés
begyógyulását is. De ha az oldalán lévő sebet nem tudták begyógyíta-
ni, annak minden bizonnyal valamiféle varázslat lehet az oka, amihez
a varjak egyedül már kevesek voltak.

Serapio a hajába túrt. Hirtelen rátört a fáradtság. Kimerítette a
hely, a beszélgetés. Zavarta minden, kiváltképp a tudatlansága és a
szórványos emlékei. Egész életében a feladata és a végzete vezérelte,
nem törődött azzal, mit gondolnak róla mások. Kizárólag a magasabb
rendű hatalom szavának engedelmeskedett. De ezúttal azon kapta
magát, hogy zavarja, ahogyan Okoa félve sandítgat felé, és óvatosan
fogalmaz, nehogy bántón szójjon. És ami még ennél is rosszabb volt,
bosszantotta a saját tétovasága, az odalett magabiztossága és a benne
tátongó üresség, amit az istenének kellett volna betöltenie.

Felállt.

– Vissza kell mennem Továba. Még elintéznivalóm van a Nap Pap-
pal.

Abban bízott, hogy ha visszatér, ismét rálel a céljára, és az istenét is
visszakapja. És ha életben marad, miután vége mindennek, talán rá-
talál Xialára, és folytathatják, amit elkezdtek. Ez utóbbi túlságosan is
elérhetetlennek tűnt, mégis reménységgel töltötte el.

– Milyen hamar mehetünk vissza? Már így is túl sok időt fecsére-
tem el azzal, hogy aludtam.

Okoa töprengő tekintete láttán Serapio azt érezte, hogyha a háta
közepe viszketne, az sem lenne annyira idegesítő, mint az, hogy a var-
júfiú nem osztja meg vele a gondolatait.

Okoa végre lassan, vészjósló hangon beszélni kezdett.

– Odóban sokan hosszú ideje várják az eljöveteledet, és örömmel fogadják, hogy az Odo Sedoh visszatér. Csakhogy nem mindenki van ezzel így. Te messzi vidéken nevelkedtél. Mit is mondtál, hol? Cuocolában? Obregiben?

– Én is Kormos Varjú vagyok! – Harag lobbant Serapio hangjában. Az, hogy Okoa kívülállónak nevezte azok után, amiket tett, jobban fájt neki, mintha egy Tör döfte volna belé a pengéjét. Eljött az ideje, hogy ezúttal Serapio mutassa meg a haahanját és a vöröstre festett fogsorát. – Hát nem látod?

Okoa Serapión tartotta a tekintetét.

– Még ennek ellenére is sok minden van, amit nem érthetsz Tova városával kapcsolatban. – Okoa halványan elmosolyodott. – Higgy nekem, kuzinom!

A szó hallatán soha nem tapasztalt melegség járta át Serapiót. *Hát ilyen, amikor családja van valakinek?* – tűnődött.

Okoa megfontoltan folytatta.

– A Figyelők nagy becsben voltak tartva az Égből Jöttek köreiben. Sokan közülük a klánok sarjai. Még Odóban is akadnak olyanok, akik az Odohaa csoporttal ellentétben nem gyűlölik őket.

– Vannak Kormos Varjak, akik kedvelik a papságot? – Serapiónak erről sem az anyja, sem a mesterei nem beszéltek. – De hiszen ők az ellenségeitek.

– Valószínűleg Kormos Varjú klánból származó növendékek is voltak azok között, akiket megöltél. Bonyolult múltbéli szálak fűznek minket a Figyelőkhöz.

Serapiót elbizonytalanította a gondolat. Lehet, hogy Okoának igaza van, és valóban nem érti a helyzetet. Talán túlzottan türelmetlen. Mindig határozott elképzelése volt a világról: a Varjak a Nap Pap ellen vannak, ő maga pedig a világ ellen. Az élete során semmi nem utalt arra, kivéve talán a Xialával töltött röpke idő, hogy más lenne a valóság.

– Azt mondtad, hogy az Odohaa csoport szívesen fogadja az Odo Sedohot, de arról nem szóltál, hogy nem minden Kormos Varjú tenné ugyanezt.

– Egyvalamit jól a fejünkbe véstek a harci iskolában: amikor megzavarod a hatalmi egyensúlyt, lesznek olyanok, akik neheztelni fognak rád, még akkor is, ha igaz ügy vezérelt.

– Én is tanultam valamit. Olyan embertől, aki a harci iskolában végzett. „Érd el, hogy féljenek tőled!”

– A Lándzsásnök kérdése. – Okoa sokatmondóan elmosolyodott. – Hallottam róla, hogy Lándzsásnő volt az egyik mestered. Az Égből Jöttek valóban félni fognak tőled, de nem lesz mindig így. A félelem haraggá alakul, és annak a haragnak minden bizonnyal a Kormos Varjú klán kerül a kereszttüzébe. És mi lesz, ha a klánok ellenünk fordulnak? Ha varjúvérre fognak szomjazni? Akkor a Kormos Varjakért is olyan ádázul fogsz küzdeni, ahogy azt a Napsziklán tetted?

– Az előbb még azzal vádoltál, hogy nekem könnyen megy az öldöklés. Most meg arra kérsz?

– Én is tudatában vagyok annak, hogy mennyire ironikus ez, de nem látok más megoldást.

Fegyver. Mindig is az marad. Akár az istene kéri rá, akár ez a varjúfiú, örökké ez lesz a rendeltetése. Azért volt ebben valami megnyugtató. Akkor érez ilyet az ember, amikor kitűnik valamiben. Serapiót mégis nyugtalanította, hogy mégis láthatatlannak és feleslegesnek éri magát.

– Végtére is te vagy az Odo Sedoh, nem igaz? – szegezte neki a kérdést Okoa számonkérő hangon, nyomát sem mutatva a korábbi türelmének. Serapio rájött, hogy a varjúfiú azt hiszi, azért nem szól, mert megtagadja a kérését. – A nép nem pusztán bosszúra vágynak, hanem védelemre is. Nem leszel hát a fegyverük és a bástyájuk is egyben?

Okoa felpattant. Serapio azt hitte, nekiront, de a varjúfiú csak járkalni kezdett fel-alá. Heves léptei a fellobbant haragjáról árulkodtak.

– Segítettem neked – dohogott Okoa. – Vigyáztam rád. Messze hoztalak, hogy az ellenségeid ne találjanak rád. Nem hiszem, hogy cserébe túl sokat kérek azzal, hogy térj vissza, és harcolj a Kormos Varjakért.

– Azt mondd, tartozom neked ezzel?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azt! Csakhogy... – Okoa elhallgatott, az arca elkomorodott. – Nem magamért kérem tőled ezt. Hanem a népemért.

– Egy a népünk. Kuzinom.

– Akkor hát megteszed?

Serapio összekulcsolta ölében az ürességtől szinte sajgó kezét. Azon tűnődött, hogyan ígérhetne bármit is, amikor elhagyta az istene. És ha soha többet nem talál rá újra, vajon mi marad neki? A csillagok, mondaná Xiala, és ettől Serapio elmosolyodott. De nem volt benne biztos, hogy hinni tud ebben.

– Elmegyek Továba – határozta el magát. – Aztán majd meglátjuk.